

havde ogsaa dette saaet Mistænksomhed og Tvedragt blandt de overvundne. Men hellere end at gøre Forsøg paa at tilhulle Sandheden, og hellere end at udslynge Anklager mod hinanden for Medskyld i Ulykkerne skulde man se prøvende ind i sig selv og søge at finde, hvad man havde forbrudt, og hvor man havde fejlet. „I Stedet for at knurre mod Gud“ — udbød han med stigende Styrke — „fordi han ikke denne Gang opfyldte vort Haab, skulde vi ydmygt ransage vort Inderste og spørge os selv, om vi nu ogsaa virkelig var modne til at tage Riget af hans Haand?“

Der var hurtigt bleven nogen Uro blandt Tilhørerne. Efter disse sidste Ord blev han henne fra den ene Side afbrudt af temmelig nærgaaende Tilraab.

Han lod sig dog ikke forstyrre men fortsatte:

„Tro nu ikke, at jeg staar her som en Selvretfærdig, der blot vil anklage. Nej, jeg erkender det dybt — og jeg føler Trang til idag at sige det til jer allesammen — jeg er selv svag og har ikke fortjent Guds Tillid. I har Krav paa at vide det: jeg kender baade Tvivlens og Fristelsernes Øjeblikke og maa daglig kæmpe med mig selv, at ikke Verden og dens Forfængelighed skal faa Magt over mit Sind —.“

„Doktor Hassings!“ lød det med en skrattende Stemme henne fra den samme Side som før, hvor Niels' tykke Hoved i det samme dukkede sig bag nogle unge Karle fra Skibberup, der gav sig til at le højt.

Emanuel kastede et hastigt Blik derhen. Han var bleven bleg, men betvang sig og fortsatte efter et Øjebliks Ophold i sin Tale.

„Sandheden skal nu siges, hvor ilde den saa er hørt! Vi, der formastelig har kaldt os Sandhedens og Retfærdighedens Venner, vi har fortjent den tunge Skæbne, der nu har ramt os. Højlydt skal det bekendes: vi var ikke modne! Bestandig saa vi Skæven i vor Broders Øje, men Bjælken i vort eget blev vi ikke vaer! Sig mig, er det den onde Samvittighed, der nu taler igennem jer?“ raabte han gennem den Larm, hvormed man nu fra mange Sider søgte at overdøve ham og tvinge ham til Tavshed.

„Har I virkelig ikke vidst dette før? Nuvel! Saa skal jeg sige